

Z určitých důvodů bych vám rád ve stručnosti vylíčil neblahé události ohledně Rohrerových a jejich sousedů.

Rohrerovi tu žili asi tři roky, od té doby, co se odstěhovali z bytu ve městě. Byli mladí, poznali se na studiích a sblížila je záliba v kavárnách, experimentální próze a neomarxismu. Kdoví, co přesně je přimělo usadit se v naší ulici, pravdou však je, že se brzy stali poměrně oblíbenými sousedy, navzdory svým výstřednostem a lehce kontroverzním názorům. Rohrer tu založil fotografický kroužek (fotografování se věnoval od té doby, co po svých prarodičích zdědil analog) a Rohrerová pomáhala známým s úpravou jejich zahrad. Sama si za svým domem vytvořila krásnou zahradu a květinami se obklopovala i doma. Mohli jste u nich najít například mrtvé květy, které se rozvily, když je Rohrerová vložila do misky s vodou.

Jejich dům byl ten malý hnědý s rezavou brankou, na které byla zavěšena plechová konev, snad z estetického důvodu. Lékárník, který bydlel v domě naproti (a vlastnil lékárnu ve městě), se s nimi šel seznámit ještě v den jejich stěhování, a tenkrát, když procházel brankou, zvedl ze země onu konev, kterou tam nejspíš nechala Rohrerová, a zavěsil ji na branku. Tři roky tam zůstala. Z toho byjste možná mohli usuzovat, že Rohrerovi byli lidé flegmatictí a monotónní, to však není pravda. Jak už jsem řekl, byli to lidé z města, činorodí, i když ne nekonfliktní. S Lékárníkem, který je jinak velmi klidný člověk, se tenkrát pohádali o politice. Když se ale viděli příště (Rohrer potřeboval prášky na alergii), zase spolu vycházeli. Jošua se ženou, kteří se přistěhovali tři roky po Rohrerových (dům zdědili od vzdálenějšího příbuzného, pokud se nemýlím), se od nich zřetelně lišili. Předně to byli věřící, (v tom je nejspíš původ Jošuova zvláštního jména), kdežto jejich sousedé byli, jak je Jošua s nadsázkou označil, pohané. Většinou se chovali odměřeně, i když ne chladně. Také měly jiné názory než Rohrerovi na to, jak má ulice vypadat, což záhy způsobilo problémy, jelikož jejich dům stál hned vedle domu Rohrerových, a jejich zahrady se těsně stýkaly. Už v průběhu prvního týdne od jejich příjezdu, když ještě mezi domy křižovala auta stěhováků, vzala Jošuova žena lopatu, a začala vyrývat malé túje, které rozdělovaly jejich zahradu a zahradu Rohrerových. A ačkoliv tyto túje byly na její straně zahrady, při jejich likvidaci byl zničen záhon se sazenicemi okrasných keřů, které patřily Rohrerovým. Rohrerové bylo líto nejen sazenic, ale i tújí, které se jí vždy líbily, přesto tenkrát obě dámy spor vyřešily zdvořilou konverzací typu „Moc se omlouvám,“ „Nic se nestalo,“ „Musíte přijít na večeři“. A na večeři přišli. Rohrerovi, v sobotu, k Jošuovy a jeho ženě.

Byl podzim, večer už se stmívalo a Rohrer zakopl o cosi před domem Jošui a jeho ženy, kteří byli pohoršeni jeho nadávkami. Podle zvyku nastavili druhou tvář a pomohli Rohrerovi na lavici v předsíni, aby se mohl ujistit, že nemá nic vymknutého. Noha byla v pořádku, zanedlouho přestala bolet, a k večeři byla grilovaná ryba. Není třeba vyprávět, jak večer probíhal, stačí říct, že sousedé si nepadli do oka, jak tomu z nejrůznějších důvodů bývá. Tenkrát v noci, až se vrátili domů, Rohrerovi poprvé uslyšeli Křížence. Svému psu Jošua říkal Kříženec z toho důvodu, že byl výsledkem křížení neurčitého množství ras. Byl už docela starý, nikdy nekousal, poslouchal povely, ale z nějakého důvodu proštěkal každou noc. Jeho hluboký štěkot neustával, ale Jošua se ženou to odmítali řešit. Je jisté, že si našli způsob, jak štěkot vydržet, buď prostě tím, že si zvykli, anebo třeba používali špunty do uší. Ty si koupil Rohrer u Lékárníka hned v pondělí, ale zřejmě nepomohly, protože se v jeho domě nadále svítilo dlouho do noci, a Rohrerovi vypadali čím dál vyčerpaněji. Pokaždé, když se Rohrer setkal s Jošuou, obvykle před jejich domy, se ptal na psa, jestli s ním chtějí něco udělat, a naléhal čím dál víc. Jošua se s ním téměř nestýkal, pochopil už, že on a jeho žena mají zřejmě jiné zájmy než Rohrerovi, ale kvůli stížnostem na psa

se jim začal vyhýbat. I jeho žena. Jednou v noci vyšel Rohrer jen v županu na zahradu, zvedl ze země kámen a mrštil jím do tmy. Pak se rychle vrátil dovnitř, třásl se totiž zimou. Tu noc přešly sousedské spory v otevřený boj, neboť Kříženec měl poraněnou tlapku.

Pro ostatní z ulice nastaly trapné chvíle, když Rohrerovi zjistily, že se vídali s Jošou a jeho ženou, a naopak když při rozhovoru s Jošou vyšlo najevo, že se přátelí s Rohrerovými. Lidé z ulice nadávali na jedny a dávaly za pravdu druhým podle toho, s kým z nich právě mluvili. Brzy se ulice rozdělila na dva tábory. Jošua se ženou tvrdili něco na ten způsob, že Rohrerovi jsou pohané, a ti zase něco v tom smyslu, že Jošua a jeho žena jsou zaostalí. Nebo omezení.

Tak to pokračovalo den za dnem dál, až jednoho dne do ulice přijela bílá dodávka, zaparkovala před domem Rohrerových a mimoděk zablokovala cestu, takže Lékárník ten den otevíral pozdě. Z dodávky vystoupilo několik mužů, víc, než by člověk řekl, že se jich tam vejde, a začali na zem vykládat stavební materiály. Rohrerovi se rozhodli postavit zeď. Na místě, které oddělovalo jejich zadní zahradu od zahrady Jošui a jeho ženy, a kde dříve stály túje, se nyní nacházel nízký dřevěný plot a asi sedm metrů dlouhý záhon Jošovy ženy. Na tomto místě měla být nyní postavena zeď z červených cihel. Jošova žena v poslední době vykazovala jistou bezohlednost vůči rostlinám Rohrerové, nemilosrdně stříhala a vytrhávala ty, které prorůstaly blízko k jejím záhonům, a nebránila kříženci, aby prolezl plotem a působil škody tam, kam ona nedosáhla. Rohrerové byla zahrada drahá, a tak bylo po úvaze rozhodnuto pro zeď. Rohrer nepovažoval za nutné najímat dělníky, před lety u prarodičů pomáhal stavět, také cihlovou, budou na náradí. A i když to bylo dávno a příliš si nepamatoval, kam přesně se ty cihly dávaly, nemyslel si, že zeď bude příliš složitá. Domluvil se tedy s několika přáteli a začali se stavbou. Dny byly teplé a po práci venku často grilovali, to je pak navštěvoval i Lékárník, který uměl ocenit dobře opečené maso. Úměrně s tím, jak rostla zeď, chátaly pro změnu záhony Jošovy ženy, které stály v blízkosti stavby. Staly se obětí amatérských dělníků, byly neustále pošlapávány a ocitaly se v nich rozlámané cihly, suť a prach. Jednou se dokonce zbořila část zdi, což nepřežil zlatý déšť. Rohrer viděl, jak se na terase Jošova žena pokřižovala, když viděla, co vyvádějí, a škodolibě jí zamával. Stavba pokračovala a on byl na svou zeď pyšný.

Při práci na ně štěkal uvázaný Kříženec (nyní byl hluchý už i ve dne), to je však příliš nerušilo. Protože Jošua se ženou viděli, že si na Křížencův denní i noční štěkot začali jejich sousedé pomalu zvykat, rozhodli se pro něco nového. Zakoupený reproduktor byl velký a ne zrovna levný, ale Jošua i jeho žena měli rádi hudbu a domnívali se, že koupě se všestranně vyplatí. Z bedny vedla spousta drátů a Jošovi trvalo, než všechno zapojil tam, kam měl. Potom ji přisunul k oknu a připravil. Otočil knoflíkem a nastavil hlasitost na maximum.

První noc hráli jednu z Beethovenových romantických symfonií. Další noc to byla Vivaldiho Zima stále dokola. Z jednoho okna se hrnula hudba, a z okna naproti se vykláněl Rohrer, a křičel, aby už konečně přestali. Třetí noc hráli Mozartovy velké koncerty s táhlými tóny lesních rohů. Tu noc do ulice dorazila policie a po třetí hodině noční byl klid.

Ráno měli však Rohrerovi těžké, protože zjistili, že jejich zeď se zbortila. Cihly se válely v trávě jako vylámané zuby.

Tak se sedm měsíců po tom, co Jošua se ženou přišli do ulice, Rohrerovi vystěhovali. Snad zpátky do města. Lékárník mi říkal, že už delší dobu přemýšleli o větším domě. Rohrer si v kanceláři přece jenom vydělával slušně, a s Rohrerovou uvažovali o dětech. Třeba je Jošua se ženou jen postrčili k něčemu, o čem bylo už rozhodnuto. Já si ale stojím za svým. Jošua se ženou je vyhnali. Říkali o nich, že jsou jako pohané, a nepopírám, že v něčem měli pravdu. Ale byl to koneckonců Jošua, kdo jim zbořil zeď. Vážně, nepovím vám, kdo byl ten špatný.